

360.

OBWIESZCZENIE

w przedmiocie sprostowania rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok.

Do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok (Dz. Ust. № 42 poz. 258) wkraady się następujące omyłki, które należy sprostować:

W art. 6 zamiast „...do stacji odbiorczej na cmentarz przeznaczenia” winno być: „do stacji odbiorczej i na cmentarz przeznaczenia”.

W art. 11 zamiast „Przekroczenie niniejszych przepisów będzie karane” winno być: „Przekroczenie niniejszych przepisów, o ile czyn karygodny nie podlega ukaraniu w myśl ogólnych postanowień karnych będzie karane...”

Przy końcu tekstu opuszczono: Warszawa, d. 6 Maja 1920 roku.

Minister Zdrowia Publicznego:

w z. *W. Chodźko*

361.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do ustawy z dnia 13 stycznia 1920 r. Dz. Ust. Rzp. P. № 5. poz. 24 w sprawie zmian w dekreście z dnia 7 stycznia 1919 r. (Dz. Praw. № 5 poz. 94) o mianowaniu pierwszego składu profesorów w Uniwersytecie Warszawskim.

Celem wykonania postanowień art. 2 ustawy z dnia 13/1 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. Pol. № 5 poz. 24), zarządzam, by do czasu nadania Uniwersytetowi Warszawskiemu ostatecznego statutu, stosowano w sprawie mianowania profesorów i ustanawiania docentów prywatnych następujące przepisy analogiczne do przepisów obowiązujących w innych uniwersytetach Państwa.

A. Mianowanie profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych.

Art. 1. Wniosek o mianowanie profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego wychodzi od grona profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych tego Wydziału, do którego ma wejść mianowany profesor. Wniosek ma być przedłożony Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i może zawierać nazwisko jednego lub więcej kandydatów na katedrę, która ma być obsadzoną.

Art. 2. Wniosek może tyczyć się jedynie takich kandydatów, którzy dowiedli należytego przygotowania naukowego przez drukowane prace naukowe i którzy posiadają potrzebne kwalifikacje nauczycielskie. Jako kan-

dydaci mogą wchodzić w grę zarówno profesorowie i docenci prywatni polskich lub zagranicznych uczelni, jak też inni uczeni, o ile posiadają przynajmniej te warunki, jakie są niżej (art. 12) przepisane dla docentów prywatnych.

Art. 3. Grono profesorów winno drogą prywatną wprzód upewnić się, że kandydat przyjmie powołanie i rzecz tę nadmienić we wniosku nominacyjnym. Nadto na Wydziale teologicznym winno grono profesorów zawiadomić Kurję Metropolitalną o postawionych kandydaturach i dołączyć oświadczenie się Kurji w tym względzie do wniosku nominacyjnego.

Art. 4. W razie potrzeby przedłożenia wniosku nominacyjnego grono profesorów wybiera z pomiędzy siebie komisję, złożoną z przedstawicieli katedr pokrewnych, której zadaniem jest ustalenie kandydatur i rozpatrzenie kwalifikacji naukowych i pedagogicznych kandydatów. Komisja może zaprosić osoby z poza swego składu jako rzeczoznawców do wzięcia udziału w obradach, lub do przedłożenia opinii na piśmie. Przewodniczącym komisji jest dziekan Wydziału.

Art. 5. Komisja przedkłada wynik swych narad wraz z pisemnym referatem o pracach naukowych kandydata lub kandydatów gronu profesorów, które na tej podstawie powzięmie uchwałę co do wniosku nominacyjnego. W razie, jeżeli grono profesorów nie zgodzi się na kandydatury, podane przez komisję, sprawa wraca do tej samej lub nowo-wybranej komisji.

Art. 6. Referat komisji ma być włączony do redakcji wniosku nominacyjnego, który zostaje przedłożony Ministerstwu. Jako załączniki winny być do wniosku dołączone curriculum vitae i prace naukowe kandydatów. Nadto jeżeli wniosek dotyczy osoby, która nie jest profesorem polskiej państwowej szkoły o poziomie uniwersyteckim, należy dla uniknięcia osobnych dochodzeń wraz z wnioskiem przedłożyć następujące dokumenty osobiste kandydata: metrykę chrztu lub urodzenia, dyplom stopnia naukowego i dokumenty dotychczasowej służby państwowej lub publicznej, o ile takie istnieją. Załączniki, z wyjątkiem curriculum vitae, Ministerstwo zwróci wraz z załatwieniem wniosku.

Art. 7. Grona profesorów mogą przedkładać wnioski nominacyjne jedynie w obrębie istniejących katedr. W razie konieczności utworzenia nowej katedry, należy wprzód uzyskać zezwolenie na jej utworzenie, poczem dopiero może być przedłożony wniosek nominacyjny.

B. Mianowanie profesorów honorowych.

Art. 8. Profesorami honorowymi mogą być mianowani profesorowie emerytowani, nadto zaś osoby, które bądź to wskutek podeszłego wieku, bądź z innych powodów nie mogą być profesorami zwyczajnymi, a których pozyskanie jest dla Wydziału pożądane ze względu na ich wybitne zasługi naukowe oraz działalność na polu nauczania akademickiego.

Art. 9. Wnioski mianowania profesorów honorowych mają być przedkładane Ministerstwu przez grono profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych właściwego Wydziału, z zastosowaniem przepisów art. 3—6 niniejszego rozporządzenia.

C. Habilitacje docentów prywatnych.

Art. 10. Grono profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych wydziału ma prawo udzielenia ubiegającemu się o to kandydatowi uprawnienia nauczycielskiego (*venia docendi*) do odbywania wykładów w Uniwersytecie; postępowanie, prowadzące do tego celu, nazywa się habilitacją, kandydat zaś, któremu została przyznana *venia docendi*, otrzymuje tytuł docenta prywatnego.

Art. 11. Uprawnienie nauczycielskie (*venia docendi*) ma się dotyczyć całości pewnej nauki lub takiej jej części, która może być uważana za całość w sobie zamkniętą; nie może natomiast obejmować dowolnie ograniczonego wycinka pewnej nauki.

Art. 12. Kandydat, ubiegający się o *veniam docendi* winien posiadać stopień doktora tego Wydziału, na którym pragnie przystąpić do habilitacji, uzyskany lub nostryfikowany w jednym z polskich uniwersytetów. Musi on nadto przedłożyć dzieło drukowane lub ogłoszoną drukiem większą rozprawę (pracę habilitacyjną), naukowo i samodzielnie opracowującą pewne zagadnienia tej nauki, dla której kandydat zamierza się habilitować.

Warunkiem koniecznym do habilitacji jest ukończenie przez kandydata odnośnego studjum uniwersyteckiego najmniej dwa lata przedtem.

Art. 13. W wypadkach szczególnie godnych uwzględnienia może Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek grona profesorów zwolnić z warunków posiadania stopnia doktorskiego przepisanego w art. 12.

Art. 14. Kandydat, ubiegający się o habilitację, wnosi podanie do grona profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych odpowiedniego Wydziału. Do podania mają być załączone następujące dowody:

- a) dyplom doktorski lub jego uwierzytelniona odbitka,
- b) praca habilitacyjna, ewentualnie inne prace naukowe,
- c) curriculum vitae, które w szczególności winno uwzględniać bieg studjów kandydata po ukończeniu Uniwersytetu,
- d) szczegółowe przedstawienie sposobu, w jaki kandydat zamierza urządzić swoje wykłady (program wykładów), na przeciąg jednego roku akademickiego. Jeżeli przedmiot wymaga naukowych środków pomocniczych, kandydat musi przytem podać, w jaki sposób zamierza zapewnić je sobie.

Art. 15. Jeżeli kandydat nie wykazał posiadania warunków wymienionych wyżej, lub jeżeli grono profesorów uważa, że zamierzone wykłady nie należą do wydziału, lub wreszcie jeżeli z jakiegoś innego, mającego swe źródło w osobie kandydata, powodu habilitacja jest niedopuszczalna, należy podanie o habilitację a limine odrzucić.

Art. 16. Jeżeli żadna z wymienionych w art. 15 przeszkód nie zachodzi, grono profesorów wyznacza z pośród siebie specjalistów dla oceny pracy habilitacyjnej i rozstrzyga następnie na podstawie ich opinii, przy uwzględnieniu całej poprzedzającej działalności autorskiej kandydata, czy naukowa wartość pracy habilitacyjnej jest wystarczającą dla udzielenia *veniae docendi*.

Art. 17. Jeżeli rozstrzygnięcie w myśl art. 16 wypadnie ujemnie dla kandydata, należy go zawiadomić, że przedłożona przezeń praca habilitacyjna nie została uznana za odpowiednią podstawę do habilitacji. W prze-

ciwnym razie dopuszcza się go do kolokwium habilitacyjnego, używając go równocześnie do podania trzech tematów wykładu próbnego.

Art. 18. Kolokwium habilitacyjne odbywa się na posiedzeniu grona profesorów, w czasie i w miejscu oznaczonym przez dziekana. Kolokwium prowadzą profesorowie, którzy oceniali pracę habilitacyjną, a każdy członek grona ma prawo wziąć w niem udział. Kolokwium nie powinno ograniczać się do tematu pracy habilitacyjnej, lecz wychodząc od niej, powinno obejmować całą tę dziedzinę, z której kandydat pragnie uzyskać habilitację.

Art. 19. Jeżeli kolokwium zostanie ocenione dodatnio przez grono profesorów, dziekan wyznacza kandydatowi dzień wykładu próbnego, który odbywa się na posiedzeniu grona profesorów na temat wybrany przez grono z trzech, podanych w tym celu przez kandydata (art. 17). Wykładowi próbnemu mogą się przysłuchiwać wszyscy wykładający w Uniwersytecie, oraz osoby postronne, którym pozwoli na to wyjątkowo grono profesorów.

Po odbyciu wykładu próbnego grono profesorów uchwałą swą rozstrzyga, czy przyznaje kandydatowi *veniam docendi*.

Art. 20. Uchwałą udzielającą *veniam docendi* grono profesorów przedkłada Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do zatwierdzenia. Odnośne sprawozdanie grona profesorów do Ministerstwa winno podawać przebieg wszystkich trzech stopni postępowania habilitacyjnego, przyczem do redakcji sprawozdania winien być włączony referat specjalistów wyznaczony do oceny pracy habilitacyjnej. Do sprawozdania należy dołączyć:

- a) podanie kandydata wraz ze wszystkimi załącznikami,
- b) wykaz osobisty kandydata, zawierający następujące rubryki:
 - 1) nazwisko i imię lub imiona, stopień naukowy,
 - 2) miejsce, dzień, miesiąc i rok urodzenia,
 - 3) szczegółowy bieg studiów (średnie, wyższe, specjalne), wyszczególnienie świadectw końcowych,
 - 4) stanowiska zajmowane w służbie państwowej lub publicznej, albo zawód życiowy,
 - 5) godności i tytuły naukowe,
 - 6) spis prac naukowych wydanych drukiem,
- c) wyciągi z protokołów posiedzeń grona, na których odbywało się kolokwium habilitacyjne i wykład próbny.

Podanie kandydata wraz z załącznikami Ministerstwo zwraca przy załatwieniu sprawozdania.

Art. 21. Przeciwno uchwale grona profesorów, odmawiającej przyznania *veniae docendi*, służy kandydatowi prawo odwołania do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 22. Przy habilitowaniu uczonych, którzy posiadają wybitne uznanie w nauce, grono profesorów może się zadowolić przedłożeniem prac naukowych, nie żądając kolokwium i wykładu próbnego.

Nadto także w tych wypadkach kandydat może być uwolniony od wykładu próbnego, gdy jego umiejętność wykładania została w inny sposób niewątpliwie stwierdzona.

Art. 23. Każdy docent prywatny ma prawo odbywania wykładów tylko w zakresie tego przedmiotu, dla którego został habilitowany i tylko na tym Wydziale Uniwersytetu, na którym uzyskał *veniam docendi*.

Rozszerzenie *veniae docendi* na inne dziedziny wymaga nowej uchwały grona profesorów i zatwierdzenia Ministra.

Wreszcie potrzebna jest uchwała grona profesorów i zatwierdzenie Ministra także w tym wypadku, gdy docent prywatny, habilitowany w pewnym Uniwersytecie, pragnie uzyskać veniam docendi w Uniwersytecie Warszawskim bez ponownego aktu habilitacyjnego.

D. Postanowienia końcowe.

Art. 24. Niniejsze rozporządzenie wchodzi natychmiast w życie i obowiązuje wraz z powołaną na wstępie ustawą do czasu nadania Uniwersytetowi Warszawskiemu ostatecznego statutu.

Warszawa, dnia 28 maja 1920 r.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
T. Łopuszański